

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **A.J.**

skazanej za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 października 2016 r.,

wniosku obrońcy skaranej

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w [...] z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II AKa .../11 utrzymującym

w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 6 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K

.../10,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek,

**2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania
wznawieniowego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skaranej złożyła wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II AKa .../11, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 6 grudnia 2010 r., sygn. akt IV K .../10, w części

dotyczącej przypisania A. J. popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Podstawę wznowienia postępowania autorka wniosku upatruje w art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k., powołując się na okoliczność, że po wydaniu orzeczenia ujawnić się miały nowe fakty lub dowody wskazujące na to, iż „nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary”. Zdaniem obrońcy owym nowym dowodem jest wykaz interwencji Policji w mieszkaniu pokrzywdzonego w związku z wszczynaniem przez niego awantur, a brak takich interwencji z udziałem skazanej, co stać ma w opozycji do zeznań A. i D. J., jednocześnie świadcząc o braku rozeznania Sądów o sytuacji panującej w rodzinie J. oraz relacjach między pokrzywdzonym a skazaną czy świadkami występującymi w tej sprawie. Nowymi dowodami mającymi wskazywać na sytuację rodzinną i wskazane powyżej relacje między wymienionymi osobami mają być też świadkowie: [...]. Ich zeznania mają dowodzić również sytuacji życiowej skazanej zgodnej z wersją prezentowaną przez kuratora sprawującego nadzór nad A. J. W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania obrońca – nie powołując żadnej prawem określonej podstawy wznowienia - kwestionuje również sam fakt przypisania skazanej przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., odwołując się w tej mierze do treści wywiadu środowiskowego dotyczącego D. J. i A.J., a także wyjaśnień tej skazanej, w których „konsekwentnie negowała zamiar popełnienia przestępstwa, o które ją oskarżano”.

W konsekwencji, skarżąca domaga się w złożonym wniosku o wznowienie postępowania uchylenia w zaskarżonej części obydwu wskazanych wcześniej wyroków oraz przekazania sprawy w powyższym

zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...]. W odpowiedzi na ten wniosek, prokurator Prokuratury Krajowej wniosł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak już wskazywano, obrońca podstaw do wznowienia postępowania upatruje w treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. Przypomnieć w tej sytuacji należy, że przepis ten przewiduje, iż postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, iż nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Powyższy przepis wskazuje więc w istocie dwie odmienne podstawy wznowieniowe. Obrońca, pomimo, że należałoby oczekiwać tego od podmiotu fachowego, nie precyzuje, czy chodzi jej o nieuwzględnienie okoliczności zobowiązującej do nadzwyczajnego złagodzenia kary, czy też jednak błędnego przyjęcia okoliczności wpływającej na nadzwyczajne obostrzenie kary i konkretnie jakiej okoliczności.

Podkreślenia wymaga, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, dotyczy prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego domniemaniem prawidłowości. Wniosek ten, gdy oparty jest na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. może okazać się skuteczny tylko wtedy, gdy wykazane w nim zostanie, że istnieją nowe fakty lub dowody, które wskazują na to, iż nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne

obostrzenie kary. Nie może przy tym budzić żadnych wątpliwości, że postępowanie karne nie podlega wznowieniu w razie zgłoszenia we wniosku jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia w tym zakresie, ale jedynie wtedy, gdy owe nowe fakty lub dowody realnie wskazują, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie w tej materii odmienne od orzeczenia poprzedniego. Ujmując rzecz od innej strony, dla pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku niezbędne jest spełnienie kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód ma mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej ani stronie, ani sądowi orzekającemu w sprawie, a jego treść pozwala z wysokim prawdopodobieństwem twierdzić, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego - w postaci uwzględnienia okoliczności zobowiązującej do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo nie dojdzie do błędnego przyjęcia okoliczności wpływającej na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, zauważyć trzeba, że wniosek obrońcy o wznowienie postępowania wymagań tych nie respektuje. Jego autorka powołuje się w nim na rzekomo „nowy” dowód w postaci wykazu interwencji Policji w mieszkaniu pokrzywdzonego, zapominając jednak, że o dowodzie tym była już mowa w osobistej „apelacji” skazanej. Podobnie rzecz się ma ze świadkiem G. Ł., do której wiedzy w zakresie agresywnego zachowania jej brata – D. J. również odwoływała się w tym piśmie A. J. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że osobista „apelacja” skazanej została odczytana na rozprawie odwoławczej. Powoływane dowody nie są zatem „nowe” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Skarżąca we wniosku o wznowienie postępowania odwołuje się również do treści zeznań kuratorki skazanej, zapominając, że były już one przedmiotem

apelacji obrońcy. Również wskazywanie na treść wyjaśnień A.J. oraz wywiadów środowiskowych dotyczących skazanej, jak i D. J., nie może przynieść zakładanego przez skarżącą efektu. Dowody te miały bowiem na uwadze orzekające w sprawie Sądy, a o sytuacji rodzinnej i relacjach z pokrzywdzonym wypowiadała się również A. J. w swojej „apelacji”. W tym kontekście wskazać trzeba, że analiza treści uzasadnienia wniosku o wznowienie postępowania przekonuje, iż stanowi on w istocie próbę podważenia ustaleń faktycznych, skoro jego autorka kwestionuje w nim skazanie A.J. za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Nie temu jednak służy ten środek zaskarżenia. Nie sposób pominąć tu jednak, że A. J. oświadczyła na rozprawie odwoławczej, iż zdaje sobie sprawę, że jest winna śmierci człowieka, czego wcześniej sobie nie uświadamiała. Jej oświadczenia procesowe nie są więc tak konsekwentne jak wskazuje skarżąca.

Gdy chodzi zaś o dowód ze świadka K.K., to stwierdzić trzeba, że obrońca wskazuje na jej ewentualną wiedzę odnośnie do sytuacji życiowej A.J., a więc okoliczności, które były już analizowane przez Sądy. Podkreślić tu trzeba, że samo zgłoszenie nowych faktów i dowodów nie oznacza, iż niejako automatycznie sąd rozpoznający wniosek zobligowany jest do wznowienia postępowania. Znaczenie w sprawie ma również i to, że obrońca jedynie w gołosłowny sposób wskazuje co ma jakoby wynikać ze źródeł dowodowych w postaci wykazu interwencji Policji w mieszkaniu pokrzywdzonego, czy też z zeznań świadków G. Ł. oraz K. K. Do wniosku o wznowienie postępowania nie dołączono bowiem żadnych dokumentów, czy oświadczeń tych świadków. Nie sposób zatem przesądzać, że ewentualne przeprowadzenie tych dowodów spowodowałoby zakładane przez skarżącego efekty. Pamiętać przy tym należy, że to składający wniosek o wznowienie winien wykazać swoje twierdzenia.

Mając to wszystko na uwadze przyjąć trzeba, że obrońca nie wykazała wystąpienia w tej sprawie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania. Dlatego też Sąd Najwyższy jej wniosek oddalił, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

kc